

ЛОША ФЕМИНИСТКИЊА: ДРУГИ ПОКУШАЈ

Нисам добра жена. Нисам добра феминисткиња. Не би било поштено према добрим феминисткињама да прихватим етикету феминизма. Ако и јесам феминисткиња, врло сам лоша у томе. Чиста сам супротност. На много начина изневеравам идеју феминизма, судећи по томе како то што сам жена квари моју перцепцију феминизма.

Желим да будем независна, али желим да се неко брине о мени и да имам некога коме могу да се вратим кући. Радим свој посао и добра сам у томе. Задужена сам за неке ствари. Учествујем у раду разних одбора. Људи ме поштују и слушају моје савете. Желим да будем јака и професионална, али смета ми што морам напорно да радим да би ме узели заозбиљно и да бих добила тек делић оног признања које би ми иначе следовало да нисам жена. Понекад осећам снажну потребу да заплачем на послу, и онда затворим врата кабинета и препустим се.

Желим да будем главна и поштована и задужена за све, али у неким аспектима живота желим да се у потпуности предам. Ко још жели да одрасте?

Док идем на посао, у колима слушам *thuggish* реп, и то веома гласно, упркос томе што су стихови понижавајући за жене и што ме вређају до сржи. Песма “Salt Shaker” коју изводе *Ying Yang Twins*? Фантастична је. „Курво, мрдај се док те ноге не заболе.”

Чиста поезија.

(Излуђује ме мој музички укус.)

Стало ми је до тога шта људи мисле.

Омиљена боја ми је розе. Раније сам говорила да ми је омиљена боја црна да бих била кул, али заправо је розе – све нијансе розе. Ако носим неки модни додаток, он је вероватно розе боје. Читам *Vogue*, али не на ироничан начин, премда можда делује тако. Једном сам своје утиске о септембарском броју преносила на Твитеру у реалном времену. Иако не показујем то често, жеља ми је да поседујем ципеларник пун лепих розе ципела, торби и одеће која се слаже с њима. Волим хаљине. Годинама сам се претварала да их мрзим, али не мрзим их. У последње време, међу најбољом одећом која се сматра популарном јесу и дуге хаљине. Имам мишљење о дугим хаљинама! Бријем длаке на ногама! И то ме избезумљује. Ако ми већ сметају нереални стандарди лепоте на које се жене угледају, не би требало да у тајности волим моду и глатке листове, зар не?

Немам појма о аутомобилима. Кад одвезем ауто до механичара, он почне да говори страним језиком. Кад ме пита шта није у реду с мојим аутом, ја замуцам: „Па, чује се звук који покушавам да утишам музиком с радија.” Прскалица течности за прање задњег стакла више не ради. Излази само ваздух, а не вода. Не знам како то да поправам. Делује као скупа поправка. Још увек постављам оцу питања у вези с колима и нисам заинтересована да урадим нешто поводом свог незнања. Не желим да научим било шта о колима. Добре феминисткиње, претпостављам,

довољно су независне да саме решавају проблеме с колима; оне су довољно независне да брину о тим стварима.

Без обзира на то какво су мишљење људи створили на основу ставова које записујем, ја веома волим мушкарце. Занимљиви су ми и желела бих да се односе према женама боље јер онда не бих морала да их прозивам толико често. А и даље трпим глупости неодговарајућих мушкараца иако схваћам да то није у реду и да могу да пронађем бољег од њих. Волим дијаманте и претеривање на свадби. Мислим да одређени послови по кући више одговарају једном или другом полу, али махом гледам своју корист јер не волим кућне послове – кошење траве, хватање буба и изношење смећа су, на пример, мушки послови.

Понекад, заправо често, ако ћемо искрено, у потпуности лажирам оргазам јер ми је тако лакше. Волим оргазме, али за њих је потребно време, а у многим случајевима не желим да потрошим толико времена. Често ми се ни партер не допада довољно да бих му објаснила детаље своје пожуде. Онда се осећам кривом јер заједница других жене не би одобрила такво понашање. Нисам ни сигурна ко чини ту заједницу, али ме идеја заједнице угрожава, суптилно, подсећајући ме да нисам добра феминисткиња. Добре феминисткиње се не боје заједнице јер су свесне да се понашају у складу са заједницом.

Волим децу и желела бих да их имам. Спремна сам на одређене компромисе (не жртве) да бих дошла до тога – на породично одсуство и смањен обим посла да бих могла да проведем више времена са дететом, те на то да пишем мање да бих могла да будем присутнија у животу. Бојим се да ћу умрети сама, без супружника и деце, само зато што сам провела превише времена јурећи каријеру и скупљајући дипломе. Због таквих ствари не могу да спавам, али претварам се да није тако јер од мене се очекује да сам изнад тога. Да сам добра феминисткиња, мој успех би, такав какав је, био довољан. Није довољан. Ни близу.

Због својих многобројних и одрешитих ставова о једнакости полова, осећам велики притисак да живим у складу с одређеним идеалима. Требало би да будем добра феминисткиња која има све и постиже све. Међутим, ја сам жена у тридесетим годинама која се труди да прихвати себе и свој кредитни рејтинг. Дуго сам говорила себи да нисам таква жена – људско биће с манама. Радила сам прекорвременно да бих постала било шта друго, а не таква жена, и то је било исцрпљујуће и неodrживо и теже него да сам напосто прихватила то што јесам.

Можда нисам добра феминисткиња, али сам у потпуности посвећена питањима која су битна за феминистички покрет. Имам оштре ставове о мизогинији, институционалном сексизму који непрестано ради на штету жена, неједнаким примањима, култу лепоте и мршавости, сталним нападима на репродуктивна права, насиљу над женама итд. Посвећена сам жестокој борби за једнакост исто као што сам посвећена рушењу мита о фундаменталном феминизму.

Спадам у оне феминисткиње које ужасава фраза „леgitимно силовање” и политички кандидати као што су Тод Акин из Мисурија, човек који је у једном интервјуу потврдио да је скоро потпуно посвећен забрани абортуса. Подстакнут псеудонауком и млаким културолошким ставом према силовању, изјавио је: „Ако је у питању

легитимно силовање, тело жене може да покуша да то прекине. Али претпоставимо да то није успело: сматрам да би требало да постоји нека врста казне, али за силоваатеља, не за дете.”

То што сам феминисткиња, иако нисам добра феминисткиња, такође ме је научило да се потреба за феминизмом и залагањем примењује и на питања која су привидно мање озбиљна од популарне песме или инфантилног хумора неког комичара. Ови мање важни артефакти наше популарне културе постоје због много озбиљнијих питања с којима се суочавамо. Темељи су већ постављени.

У једном тренутку, утвила сам себи у главу да феминисткиње представљају одређену врсту жена. Поверовала сам у потпуно нетачне идеје о томе ко су феминисткиње – милитантне жене, савршене у свом политичком и личном деловању, које мрзе мушкарце и нису духовите. Поверовала сам у те идеје иако, на интелектуалном нивоу, знам да нису тачне. Нисам поносна на то. Не желим да верујем у те идеје више. Не желим да охоло одбацујем феминизам као што је то досад урадило много других жена.

Ако не будем добра феминисткиња, моћи ћу и да прихватам себе као феминисткињу и да будем своја, и стога пишем. Пишем на Твитеру о свему што ме љути и о свим ситницама које ме радују. Пишем текстове о храни коју спремам да бих могла да се бринем о себи, а сваким новим записом схватам да градим себе изнова, након што сам годинама дозвољавала себи да будем оштећена. Што више пишем, то се више отварам ка свету као лоша феминисткиња, али, надам се, као добра жена – отворено говорим о томе ко сам и ко сам некада била и где сам посртала и ко бих желела да постанем.

Без обзира на то шта ми смета код феминизма, ја јесам феминисткиња. Не могу и нећу да умањим вредност и апсолутну неопходност феминизма. Као и многи други, и сама сам пуна недоследности, али исто тако не желим да се према мени опходе лоше само зато што сам жена.

Лоша сам феминисткиња. Пре бих да будем лоша феминисткиња него да не будем феминисткиња уопште.

(С енглеској иререво Драјан Бабић)